

## CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

*Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy*

*Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc*

*Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ*

### **Bài thứ 66**

*[Kính chào các bạn đồng học!]*

*Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!*

*Hôm qua chúng ta đang học tới chánh văn 3.4: “Cư hữu thường, nghiệp vô biến” (nghĩa là Thường ổn định, chớ danh lợi, mà đổi nghề). Chúng ta đang dừng ở nội dung thứ nhất:*

*1. “Học nghiệp phải ổn định”.*

*Mục này có 2 ý:*

*Chúng đã học xong ý thứ 1 là: Phải dạy trẻ quy củ trong sinh hoạt, học tập kể cả ngày nghỉ. Chúng ta cũng đang dừng ở ý Thứ hai: Đề phòng mê muội bởi tác động xấu từ Internet, và truyền hình.*

*Nhưng muốn trẻ chịu sự kiểm soát của cha mẹ trong việc Internet và truyền hình*

*Một là: Rèn luyện cho con thói quen đọc sách*

*Bây giờ, chúng ta sẽ nghe Tiến sĩ Thái giảng tiếp*

*Hai là: Cha mẹ phải thân giáo làm gương cho con trước.*

Tôi hồi tưởng lại tôi với hai người chị, từ nhỏ không xem tivi, lúc đó tivi cũng rất dễ, nhưng vì sao chúng tôi không xem tivi? Cha mẹ tôi chưa từng nói:

- Con không được xem tivi.

*[Không cảm nhá.]*

Chỉ cần ăn cơm xong, hai ông bà liền vào phòng đọc sách. Lúc đó tôi còn nhỏ, mở phòng thấy cha mẹ đang đọc sách. Tuổi nhỏ như vậy có dám ngồi trước tivi nghênh ngang xem tivi hay chẳng? Có dám chẳng? Không dám!

*[Cho nên đây gọi là thân giáo. Thế còn tôi vừa mới nói, dù rằng bạn không có tivi, nhưng mà vợ bạn, chồng bạn, mỗi người một cái Ipad, Iphone, Smartphone, thế thì trẻ con nó có nhìn thấy bạn xem không? Sao lại không nhìn thấy?*

*Nhưng đây có tivi đèn vàng, nhưng cha mẹ không xem. Cha mẹ ăn cơm xong vào phòng đọc sách, vậy con nó có dám xem không? Không dám! Nên cả nhà ba chị em nhà Thầy Thái đều không dám. Đều làm gì? Đều đọc sách nên cuối cùng Thầy mới là Tiến Sĩ.*

*Và bây giờ thì Thầy xuất gia rồi, và với cái cách mà học của Thầy, như Hòa Thượng khen, thì tôi tin rằng thầy sẽ thành tựu. Thầy xuất gia rồi, chính Hòa Thượng tế độ, có một cái băng đũng không ạ? Vâng! Hòa Thượng nói là:*

*- Thầy Thái có cần gần tôi đâu, chỉ nghe qua các cái băng giảng của tôi thôi, vậy mà thầy lại thực hiện được. Lại thành tựu. Còn rất nhiều vị cận kề tôi, nhưng mà không học được, thì cuối cùng vẫn không được gì cả, không thành tựu.*

*Cho nên vấn đề là ở chỗ bạn có cái tâm học hay không, còn nếu như gần gũi Hòa Thượng, mà bạn không có tâm học, thì đây Hòa Thượng nói rồi đấy ạ, vẫn không có thành tựu.*

*Lại quay trở lại vấn đề là không phải là không mua tivi, không mua vì tính mà con bạn tránh được ô nhiễm từ truyền hình và Internet, mà là bạn phải có tâm dạy con.*

*Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]*

Cho nên rất tự nhiên, cả tôi và hai chị, cả ba chúng tôi cùng nhau đi lên lầu học bài. Tôi nhớ khoảng thời gian học cấp hai và cấp ba, mẹ tôi đi lên lầu không phải bảo chúng tôi học bài, mà bảo chúng tôi đi ngủ đi đừng học nữa, nên thói quen thì thành tự nhiên.

*[Đấy từ thuở nhỏ, tập cho chúng, có cái câu tiếng Hán: “**Thiếu thành nhược thiên tánh, tập quán thành tự nhiên**” (Tập luyện từ nhỏ sẽ trở thành tính tình giống như bẩm sinh vậy, do thói quen mà trở thành tự nhiên). Giáo dục được dưỡng thành từ nhỏ, sinh hiệu quả rất lớn, tập cho chúng thì thành thói quen, thì khi đã thành thói quen, thì nó cứ như là cái bẩm tính tự nhiên vậy.]*

Thật ra giáo dục lớp nhỏ không khó khăn như mình thường nghĩ, quan trọng nhất là phải tự mình làm gương. Cha mẹ đối với học tập thường như vậy thì các con cũng sẽ học theo.

*[Chúng ta chuyển sang nội dung thứ 2:]*

## **2. Sự nghiệp phải ổn định**

*[Nội dung này có 4 ý:*

- Thứ nhất: Ngành nghề nên chọn thích hợp với mình
- Thứ hai: Ngành nghề phải thật sự giúp ích cho xã hội được nhiều nhất
- Thứ ba: Sau đó thì tận tâm tận lực mà phát triển
- Thứ tư: Không vì mục tiêu danh lợi mà đổi việc

*Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]*

Đối mặt với sự nghiệp cũng phải “Cư hữu thường”, là thường ổn định. Nếu như chúng ta công việc không ổn định, thường đổi tới đổi lui, thì lo lắng nhất không ai bằng là cha mẹ. *[Đó!]*

*Thứ nhất: Ngành nghề nên chọn thích hợp với mình*

*[Ngay từ đầu. Các con đây chưa vào ngành nghề, thì cha mẹ phải cố gắng chọn lựa cho các con, để về sau làm sao đây, nó không cần phải đổi nghề. Như thầy Thái lặn lội đến mười lần thay đổi nghề.*

*Hôm trước có chia sẻ với các bạn là có hai gia tộc Edwards và Max Jukes. Thế thì cái gia tộc Edwards, sau 200 năm, thì có một học giả người Mỹ là Winship, ông tìm cách điều tra xem là sau 200 năm này thì gia tộc Edwards - là gia tộc có đạo đây, thì tình hình như thế nào, thì thấy rằng gia tộc này rất là nhiều nào là bác sĩ này, luật sư này, rồi mục sư này, rồi thẩm phán này, thậm chí là có đến cả phó tổng thống. Đây ạ!*

*Bạn để ý, toàn nghề làm thầy: Bác sĩ là thầy thuốc, giáo viên là thầy giáo, mục sư cũng là thầy đây chứ, thầy truyền đạo mà. Toàn người làm thầy cả, thầy thiên hạ cả. Cho nên mới gọi là “Học vi nhân sư”, tức là học làm thầy của người, nhưng mà “hành vi” thì phải “thế phạm”, là làm gương cho đời.*

*Hòa Thượng nói là Thích Ca Mâu Ni Phật, Khổng Lão Phu tử đều biểu pháp cho chúng ta là cái gì? Giáo học. Đó. “Kiến quốc quân dân giáo học vi tiên” - xây dựng, kiến thiết một đất nước, thì phải giáo học trước tiên. Vì sao lại phải giáo học? Là bởi vì giúp cho mọi người phải phá mê để khai ngộ. Đây. Đây chính là cái chí mà bạn nói là bạn quyết tâm là coi như là “độ khắp cả chúng sinh” đây. Cho nên Hòa thượng rất là tán thán những ai mà phát tâm hoằng Pháp. Thầy Thái cũng thế, khi Thầy biết là cái nghề dạy học này là hy sinh phụng hiến rồi, thì cuối cùng thầy tìm ra con đường và đi vào học sư phạm.*

*Cho nên ngành dạy học này phước rất lớn, dòng họ của Khổng Tử mấy ngàn năm không suy, còn Hòa thượng thì chuyển họa thành phúc. Hòa Thượng tưởng là chết năm 45 tuổi, nhưng nay Ngài đã 93 tuổi rồi, phước báu của Ngài không hề kém khuyết, cần bất cứ thứ gì đều có người cúng dường hết, cúng dường đầy đủ.*

*Trong Liễu Phàm Tứ Huấn, Hòa Thượng cũng có giảng: “công môn” (tức là cửa quan) rất là dễ tu thiện. Người xưa tại sao lại mong muốn cầu công danh? Tại sao lại muốn làm quan? Vì làm quan rất dễ tu thiện. Nông*

*dân muốn tu một việc thiện thì khó khăn biết bao. Còn bạn là huyện trưởng, thì chỉ cần một chính sách của bạn ban hành có lợi cho muôn dân, thì cái sự việc này, vận thiện của bạn đều đã viên mãn rồi. Cho nên “công môn” rất dễ tu thiện.*

*Tuy nhiên là ngược lại, bạn làm ác cũng rất dễ. Ví dụ, nếu như bạn cảm thấy tô thuế vẫn còn quá ít, nên tăng thêm, thu thêm một chút nữa. Cái niệm này của bạn đã tạo thành vận ác. Đạo lý là ở chỗ này, thiện ác chỉ cách nhau trong gang tấc.*

*Vâng ạ, đoạn này là tôi trích ở trong Liễu Phàm Tứ Huấn giảng giải – Chủ giảng Hòa thượng Tịnh Không.*

*Thế cho nên là, ví dụ ngay từ đầu, bạn nhìn cái thiên hướng của con bạn, bạn thấy rằng là “À nó có thể hợp với lại cái nghề, ví dụ là giáo viên chẳng hạn, thầy giáo chẳng hạn”, vậy thì bạn hướng nó vào đấy. Và đương nhiên bạn phải dạy nó về đạo đức, để nó biết hy sinh phụng hiến, và dạy rằng là: “Vì lợi ích mười năm trồng cây, vì lợi ích trăm năm trồng người”, thì bạn hướng chúng vào đấy. Chứ còn bây giờ tất cả lại ngược ngoéo đi, như tôi ngày trước, bị ngược ngoéo đi, thì cuối cùng là, phí cả một đời đi làm, không có làm nên cơm cháo gì.*

*Tuy nhiên, ví dụ tôi thấy thầy Trung rất là hợp với cái việc làm thầy giáo. Nhưng mà có những việc hiện tại của Đạo tràng trong việc chia sẻ pháp, tôi không giao. Vì sao tôi không giao? Bởi vì tính thầy ngã mạn. Cho nên càng làm thầy, nếu như mình không biết rèn giũa, thì mình càng ngã mạn.*

*Trước đây thầy cũng đã muốn là thi tuyển vào làm giảng viên của Đại học Kinh Tế Quốc Dân. Tôi không hề vận động một tý nào, mặc kệ, cuối cùng tôi bảo với cư sĩ Chông là:*

*- Không được càng tốt. Tôi vỗ tay. Bởi vì làm sao? Bởi vì tính nó ngã mạn, mà nó làm thầy lúc ấy thì chết à.*

*Và cuối cùng không được. Xong có một người giới thiệu sang làm giảng viên ở Học Viện Ngoại giao. Mà vị ý học đại học ra, bởi vì khi còn làm*

sinh viên, viết đề tài, rồi bắt đầu hàng trăm sinh viên đến nghe mình để thuyết trình là chém gió, chém bão ầm ầm lên, là cuối cùng chỉ có thấy mỗi mình ta là giỏi nhất.

Vị ý lại sang xin ở bên chỗ Ngoại giao. Tôi cũng biết, cư sĩ chồng nói với tôi. Tôi cũng bảo:

- Mặc kệ.

Cho nên nếu bạn quán sát ngay từ đầu, và cuối cùng rất may là vị ý cũng không được. Đến khi vị ý thi bảy, tám lần, vị ý đều trượt cả, lúc ấy cái ngã mạn này của vị, ấy bắt đầu thụt xuống một chút.

Cho nên kể cả nghề làm thầy, bạn cũng phải quán sát xem cái tập tánh của con bạn là như thế nào.

Đấy ạ, không có các bạn vừa nghe tôi nói về gia tộc Edwards là toàn làm nghề làm thầy, thế các bạn bảo: “Ừ vậy thế này hy sinh phụng hiến”, mà không biết được tập tánh của con mình như thế nào, thì không cần thận là nó lại ngược. Vâng ạ!

*Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]*

**Thứ nhất:** Nên chọn ngành nghề thích hợp với mình

Nói đến đây, tôi cảm thấy rất xấu hổ vì tôi tốt nghiệp khoảng một hai năm đã thay đổi đến gần mười lần công việc. Cho nên ở đây sám hối. *[Đấy. Tiến sĩ Thái nói đấy].*

Nhưng các bạn, quý vị nên thông cảm cho tôi, vì sao tôi thay đổi mười công việc? Vì tôi đang tìm tòi, cảm thấy không biết ngành nào là mình thật sự muốn đeo đuổi, nên nói ra cũng rất đáng thương, học hành mười mấy năm cũng không biết cuộc đời nên đi theo hướng nào.

Ba tôi rất tốt, ông duy trì thái độ nói với tôi:

- Con cứ đi tìm kiếm xem, chỉ cần trong phạm vi mà ba có thể gánh vác được, ba đều ủng hộ con.

Có một người cha tốt như vậy, tôi liền có thể liệu mình đi thương thức. Đương nhiên trong quá trình này cũng đã thử cả việc buôn bán, tiêu hết của ông một số tiền. Cũng may, ba tôi nói:

- Coi như là tiền học thêm của con.

*[Cư sĩ Trung buôn bán mấy lần ạ? Đứng lên tôi xem với ạ, mà cuối cùng cũng hết sạch sành sanh ạ?]*

- Vâng ạ. Lần đầu tiên buôn cái gì ạ? Buôn đồ gốm ạ.

- Lần thứ hai ạ? Bán vải.

- Vâng, lần thứ ba đi bán báo cáo ạ.

*Đấy ạ! Cuối cùng cũng tiêu hết tiền thôi. Bởi vì cái gốc anh không tu được.*

*Cho nên Tiến sĩ Thái mới nói:]*

Cũng may ba tôi nói:

- Coi như là tiền học thêm của con.

*[Ở đây lại cũng phải mở ngoặc, không các bạn học toàn theo sự thì chết. Khi nói là tìm được cái ngành nghề nào là hy sinh phụng hiến, hoặc hợp với mình. Thế bạn ra trường xong, bạn chưa tìm được cái nghề đấy, bạn cứ ngồi chơi rung đùi ở nhà để bố mẹ nuôi. Thế thì chết rồi.*

*Vậy thì trong cái giai đoạn chuyển giao này, bạn vẫn phải tìm một cái công việc nào đấy, thuộc về gọi là “Chánh nghiệp”, tức nó không vi phạm vào những cái cái, ngành mà Phật dạy ở trong cái gọi “Bát chánh đạo”, “chánh mạng” ý, ví dụ: ngành sát sinh hại mạng, rồi là ngành sản xuất vũ khí, rồi ngành buôn bán rượu chẳng hạn, không vi phạm vào. Thì bạn cũng phải tìm một cái, để làm, để chính bản thân mình đây còn phải nuôi mình, và cũng còn phải báo hiếu với cha mẹ. Hơn nữa, ngành nghề nào cũng có thể hy sinh phụng hiến, chẳng qua là ít hay nhiều mà thôi, miễn là bạn phát tâm vì người.*

*Khi có điều kiện, thì bạn tìm được cái nơi mà hy sinh phụng hiến được nhiều, tu phước được nhiều, thì bạn chuyển. Chứ không phải bây giờ, nói thế xong rồi cuối cùng, bạn ra trường xong, bạn ngồi 1 năm, 2 năm, 10 năm, bạn bảo “vẫn không tìm được cái ngành nào để hy sinh phụng hiến, với lại hợp với mình”. Thế thì chết rồi.*

*Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]*

Sau đó nhân duyên đầy đủ, tôi đi dạy thay hai tháng, dạy các em lớp một, trẻ còn đứng thấp hơn cả hông của tôi. Nhưng vì xưa nay chưa có ai bảo tôi đi làm thầy giáo, tôi cũng không biết là tôi có thích hợp hay không, nên cũng rất sợ.

*[Lúc ấy Thầy chưa gặp cô Dương Thục Phương, nên chưa biết Đạo Thánh Hiền.]*

Tôi nói với người mời:

- Anh đi mời người khác, đừng mời tôi nữa, tôi xưa nay chưa từng nghĩ đến việc làm thầy giáo.

**Thứ hai:** *Ngành nghề phải thật sự giúp ích cho xã hội nhiều nhất*

Nhân sinh thật vi diệu, thường thường đều có những điều rất là kịch tính mà ta không ngờ trước được. Lúc này quý vị nên ổn định tâm xem, biết đâu cơ hội tốt đã đến.

Sau khi tôi từ chối họ, một tuần sau họ đến họ nói:

- Thật sự tìm không được người dạy thay thế.

Lúc này trong lòng tôi nghĩ, không nên cự tuyệt người từ xa đến, nên nghiêng chặt rằng đi thay thế. Dạy thay được mấy ngày, rất là mệt, làm thầy giáo thật sự rất mệt, đặc biệt là gánh nặng về tâm lý. Mỗi ngày hy vọng các em trưởng thành và an toàn. Mấy ngày xong đột nhiên rất cao hứng, tôi nói:

- Cuối cùng tôi đã tìm được công việc thật sự giúp ích được cho xã hội được nhiều nhất rồi.

Cho nên an tâm dạy trong hai tháng này. Khi trở về nhà, tôi lập tức chuẩn bị để thi vào trường sư phạm. Sau đó cũng rất thuận lợi và cứ đi một đường như vậy.

*[Đấy, sau khi dạy thử, dạy hộ xong, thì cuối cùng là trở về là “à, thôi trúng rồi”, thi vào trường sư phạm.]*

Đương nhiên trong đó phải kèm theo lòng tin. Vì chúng tôi tuyệt đối không thể vì thu nhập mà đến, mà vì sứ mạng giáo dục mà đến.

*[Đấy, căn duyên của thầy. Rất tiếc là, hôm qua có bạn hỏi tôi là:*

*- Bên Đài truyền hình gửi thi Cư sĩ Bà đã xem được tí nào chưa?*

*Tôi bảo:*

*- Tôi rất sám hối là tôi chưa hề mở ra được.*

*Cho nên mặc dù tâm rất là muốn, gọi là “tâm có thừa mà lực không đủ”. Chưa thể làm được, mẫu thân ồm.*

*Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]*

Chúng ta tuyệt đối không thể vì thu nhập mà đến, mà vì sứ mạng giáo dục mà đến.

**Thứ ba:** Sau đó tận tâm tận lực phát triển

Tôi tin rằng Không Tử, Mạnh Tử trong vô hình đã gia hộ cho tôi. Tôi lại chưa có bạn gái nên có thể chuyên tâm vào công việc. Rất nhiều bạn học đều đã có bạn gái, nên họ không chuyên tâm.

Con người nếu có chí hướng đều tìm được phương pháp, cho nên lúc đó khi lên lớp, tuyệt đối phải nỗ lực hơn khi học cấp hai và cấp ba. Mục tiêu lúc đó chính là nghe xong bài giảng này, tuyệt đối phải nắm bắt tất cả, không thể đem về nhà mới nắm bắt, nên trạng thái đi học lúc đó rất tốt.

*[Bạn nào khi đi học ở đây tuyệt đối nắm bắt tất cả, không được về nhà học? Các bạn đi học ở đây có nắm bắt được tất cả không ạ? Không nhé.*

*Thế bây giờ hỏi đến mức thứ 2 là vậy thì có bạn nào về nhà học không ạ? Cũng không nốt. Vâng ạ. Bạn nào về nhà có học giờ tay cho tôi xem với ạ? Ở đạo tràng Phổ Hiền, bạn nào về nhà có học bài giờ tay cho tôi xem ạ?*

*Vâng ạ. Tôi thấy có hai cánh tay ạ. Tôi thấy bác Vương ngồi đầu tiên nhưng không thấy giờ tay ạ. Có ạ? Vâng ạ.*

*Cái mức đầu tiên là khi chúng ta đi học như thế này là chúng ta phải nắm bắt được đã. Thôi ta không nắm bắt được tất cả nhưng ta nắm bắt được nhiều nhiều.*

*Thế cái mức thứ hai là, bạn về bắt đầu là bạn phải học bài.*

*Đấy ạ. Cho nên thầy Thái nói sao? “Nên trạng thái đi học lúc đó rất tốt”.]*

Thật sự chí hướng đối với một người rất quan trọng, vì thế tôi thi tuyển cũng rất thuận lợi.

*[Khi bạn phát tâm thực sự đấy, chí hướng thật sự đấy, thì được Chư Phật gia hộ đấy. Trong Liễu Phàm Tứ Huấn nói sao ạ?*

*Nếu bạn muốn đỗ đạt mà bạn phát tâm vì người, thì đây bạn đi đúng đại đạo, thì quỷ thần sẽ giúp đỡ bạn, Phật, Bồ Tát sẽ giúp đỡ bạn.*

*Còn nếu bạn phát để tâm vì danh vì lợi của bạn, là bạn đi ngược đại đạo, thì quỷ thần cũng không giúp, mà không ai giúp bạn hết. Còn nếu bạn có được, thì chẳng qua là như Hòa Thượng bảo, đây là phước từ các kiếp trước của bạn còn dư.*

*Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]*

Một con đường là giáo dục, cho nên do tự mình đã tìm được phương hướng của cuộc đời, cũng có thể gọi, đây gọi là **“Cư hữu thường, nghiệp vô biến”**.

*[Khi xác định xong rồi, tìm được vị trí để dạy rồi, thì đi hoằng pháp khắp nơi như thế rồi, vậy thì thôi, còn đổi nghề gì nữa.]*

Cho nên hiện nay cha mẹ tôi rất yên tâm vì tôi. Tôi ở Hải Khẩu hơn bốn tháng, đúng lúc nghỉ Tết về nhà, vừa vào đến cửa tôi liền nói với mẹ, tôi nói:

- Mẹ ơi, mẹ tu hành rất giỏi.

Mẹ tôi nghe vậy rất ngạc nhiên:

- Con đang nói gì thế?

Tôi nói:

- Công việc hơn bốn tháng này trong lòng con đều không có lo lắng gì, đều rất tích cực nỗ lực. Điều này chứng tỏ hơn bốn tháng này mẹ ở nhà không lo lắng gì, đều không lo lắng cho con khiến con cũng bớt lo âu.

Thật ra cha mẹ lo lắng cho chúng ta, chúng ta có nhận được chăng? Nhận được! Nếu như chúng ta không nhận được thì chứng tỏ chúng ta quan tâm đến cha mẹ chưa đủ.

*[Đấy. Vì sao thầy nói thế? Bởi vì giữa mẹ và con, cha mẹ và con có sự câu thông.]*

Ngày xưa, Tăng Sâm – học trò của Không Tử, có lần ông ta lên núi đốn củi, đúng lúc ở nhà có người bạn từ phương xa đến. Mẹ ông ta nghĩ, người ta từ phương xa đến nếu cứ để họ đợi, thậm chí không gặp được thì như vậy rất là thất lễ. Nhưng Tăng Sâm không biết khi nào trở về, nên mẹ anh ta liền lấy kim chích vào đầu ngón tay mình. Tăng Sâm ở trên núi cao, lập tức cảm thấy tim mình nhói đau, nhất định ở nhà có chuyện, liền nhanh chân đi về. Vừa nhìn thấy mẹ liền quỳ xuống:

- Mẹ à, có chuyện gì chẳng? Mẹ có sao không?

Mẹ anh nói:

- Vì có bạn đến tìm, tình hình gấp quá nên mẹ mới chích tay mình.

Dùng kim chích vào chính tay mình. Các bạn, mẹ con đích thực có cảm ứng.

*[Còn sao bạn không có cảm ứng? Thầy nói ạ: Bạn chưa đủ quan tâm đến đối với cha mẹ. Thầy vừa nói đấy ạ.]*

*Tại sao mẹ ở nhà cứ thôn thức lên là không biết là giờ này nó chưa về, không biết nó có làm sao không? Đi đường ô tô có bị sao không? Hay gì gì mình gọi điện thoại cũng không thấy nó nghe. Sao bạn không có cảm ứng? Vì bạn quan tâm không đủ đến cha mẹ.*

*Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]*

Tôi ở Hải Khẩu thời gian đó, có một lần 12 giờ đêm đang nằm trên giường, đột nhiên cảm thấy trong lòng không thoải mái. Vì tôi không có bệnh tim nên cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng đã nửa đêm, gọi điện về nhà không tiện, nên sớm ngày hôm sau tôi mới gọi về nhà.

Mẹ tôi nói:

- Nửa đêm hôm qua, mẹ định đi uống thuốc, để thuốc có thể khiến mình ngủ ngon, nào ngờ uống thành ra chất ở trong máu tăng cao, nên nửa đêm rất khó chịu.

Thế nên phận làm con như chúng ta, đích thực có thể cảm nhận được. Cho nên học nghiệp, sự nghiệp của chúng ta phải làm cho mẹ cha yên lòng.

*[Nhớ nhớ, mẹ con là có câu thông. Vì sao bạn không có câu thông? Là vì bạn chưa quan tâm đủ đến cha mẹ.]*

**Thứ tư:** Không vì mục tiêu danh lợi mà đổi việc

*[Đó. Phải chọn cái nghề đúng với, hợp với lại cái khả năng của mình để hy sinh phụng hiến.]*

*Sau khi chọn trúng nghề rồi thì phải tận tâm tận lực mà phát triển;*

Sau khi phát triển rồi thì không vì mục tiêu danh lợi mà đổi việc.

Thầy Thái đang đi hoằng pháp như thế này, mọi người đang nghe rất là phấn khởi, mọi người đều quay đầu hết.

Cái đĩa mà “Luân lý đạo đức cứu cuộc đời tôi” nói về một trong 7 tỉ phú giàu nhất Trung Quốc. Trước đây ông phải sống với dì ghẻ, chính vì thế nên cuộc đời ông rất là khổ. Thế đến khi ông phải đi làm rất là sớm. Ông từng vào làm ở cái hiệu, gọi là cái quán của Hàn Quốc, họ chuyên thịt chó. Thì cái ông chủ lại giao cho ông ta, cứ chuyên môn là đâm dao vào tim con chó. Thì về sau, cuối cùng ông nói là, ông cũng đi ra ngoài, thì gặp một cái lần có cái tốp đánh nhau thì nó đâm nhầm, thủng lá lách. Đây là nhân quả.

Có một lần đi làm về cái quán ăn, thì người ta giao cho chuyên môn là chiên những cái con cá sống, còn tươi nguyên, thế là vẫn nhảy đành đạch này là chiên lên để mang ra cho khách ăn. Thì cuối cùng, khi ông ta ngộ nhân quả thì ông ta hiểu được là: một lần ông ta bê cái chảo mỡ sôi to như thế, thì cả cái chảo ấy là đổ hết vào từ trên này xuống, cuối cùng ông ta bị bỏng nặng.

Sau đấy thì ông ta chuyển sang nghề làm thẩm mỹ viện cho phụ nữ ý. Thế sau khi đấy thì ông ta cũng phát hiện ra là cái nghề này là phá hoại cái đại tự nhiên. Ví dụ, đang như thế này, thì mình lại thay đổi lại đi như thế khác, nâng ngực rồi các thứ này khác.

Thế sau đấy thì ông ta lại chuyển sang cái nghề ông ta nuôi không biết bao, hàng bao nhiêu những cái tổ kiến để tạo ra một cái thuốc là để cho gọi là nam giới uống vào là, nó gọi là cường dương. Đến khi ông ta phát hiện ra là cái nghề này như thế là mình sát sinh hại mạng không biết bao nhiêu con kiến, thì ông ta đến ông ta phát tâm là ông ta, tất cả cái cơ sở sản xuất đấy ông ta bỏ hết, và coi như là phóng sinh hết các cái vị kiến đấy.

Thế nhưng bắt đầu từ đâu mà ông ta quay đầu? Đệ Tử Quy. Ông ta là một trong 7 tỉ phú giàu nhất Trung Quốc. Có một lần có người bạn đưa cho ông cái đĩa Đệ Tử Quy của Thầy đây này. Sau khi ông ta xem thì ông ta cảm động quá. Con người thiện căn thế. Ông ta về nhà, trước mặt bà dì ghẻ, ông ta quỳ xuống thế này:

- Xin lỗi mẹ. Tất cả những cái gì con sân si với mẹ, con hỗn láo với mẹ từ xưa cho con xin lỗi mẹ hết.

Tám gương của vua Thuần đây, cũng sống với dì ghẻ. Mẫn Tử Khiêm cũng là người sống với dì ghẻ. Ông ta quỳ xuống, thế lúc đầu bà mẹ ghẻ không tin. Ông ta bảo:

- Chỉ khi nào mẹ cho phép, mẹ tha thứ cho con, thì con mới đứng dậy, không thì con sẽ quỳ ở đây suốt ngày đêm.

Ông ta bắt đầu quay đầu từ đây. Sau khi quay đầu thì ông ta cho ấn tống 10 nghìn cái bộ đĩa Đệ Tử Quy này. Ông ta đi đến tất cả các ga tàu, các bến xe, chỗ nào cũng thế, mà tỉ phú đấy nhá, phát hết, gặp ai cũng phát. Ông ta còn nói là thế này:

- Khi tôi mà đến nghỉ một cái khách sạn, không bao giờ tôi nằm vào cái giường đã có người trước nằm, tức là phải mới tinh.

Đây, giàu đến như thế. Vậy mà cuối cùng ông ta quay đầu.

Giờ tôi lại nói, vậy nguyên nhân nào quay đầu? Thầy Thái dạy Đệ Tử Quy qua đĩa. Thế bây giờ thầy đang như thế, hoàng pháp được lợi sinh như thế, cuối cùng bây giờ lại bảo là đổi nghề. Thế thì, là đúng là thế này thì vi phạm Đệ Tử Quy rồi. Đây là, gọi là “ngiệp vô biến” - tức là không có vì danh lợi mà đổi nghề.

Bạn nhớ nhớ, “Thường ổn định, chớ danh lợi mà đổi nghề.”

Lúc còn nhỏ thì là học nghiệp; Lúc đi làm thì là sự nghiệp; và đến khi mà có gia đình rồi thì là gia nghiệp.

Sự nghiệp ổn định thì trước tiên là phải tìm cái ngành nghề sao phải hợp với chính mình và có thể hy sinh phụng hiến được nhiều. Sau đấy thì phải tận tâm tận lực mà phát triển. Phát triển đến đỉnh cao rồi thì lại không thể vì mục tiêu danh lợi mà đổi nghề.

Ý thứ ba, tức là Không vì mục tiêu danh lợi mà đổi việc.

*Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]*

Thưa quý vị, chúng ta sẽ tiếp theo bài giảng trước, là “Cư hữu thường nghiệp vô biến” (“Thường ổn định chớ danh lợi mà đổi nghề”), nên học nghiệp, sự nghiệp và gia nghiệp của chúng ta cần phải kinh doanh cho thật tốt, khiến cho cha mẹ có thể yên tâm.

Lúc này vừa đề cập đến ngành nghề cũng nên chọn thích hợp với mình, sau đó tận tâm tận lực phát triển, tuyệt đối không nên theo đuổi mục tiêu không thiết thực.

*[Đấy, mục tiêu không thiết thực với cuộc đời của các bạn là gì ạ? Chính là danh lợi. Còn mục tiêu thiết thực, bởi vì bạn quyết tâm một đời này liễu sanh tử thoát luân hồi mà, cho nên chúng ta lập chí là gì? Khổng Tử, Mạnh Tử đều là Bồ Tát hết cả rồi, thì bạn lại cũng phải hiểu rằng cái mục tiêu của bạn, cái chí của bạn là làm Thánh, làm Hiền, chứ không phải là làm phàm phu luân hồi, chứ không phải là làm phàm phu đọa lạc. Lúc nào chúng ta cũng cứ phải chăm chăm cái mục tiêu đấy.*

Cho nên Hòa Thượng mới nói sao ạ? “Phàm những cái gì làm, mà khi chết bạn có thể mang đi được thì bạn làm”, mà lại phải là làm sao là mang đi được là mang đi được cái tốt. “Còn nếu như những cái gì mà khi chết không mang đi được thì không làm”, vì cái cuộc đời này nó như con phù du, nó ngắn lắm. Không làm, vì mất thời gian vô ích.

*Như cụ nội tôi ngày xưa có dạy tôi là: Con phải chăm chăm như là cái người xỏ cái kim ấy, lúc nào chưa xỏ xong thì chưa dừng.*

Nhưng mà nói đi rồi cũng phải nói lại, bởi vì nếu như bảo không vì mục tiêu danh lợi, thế là tự nhiên ví dụ các cái cơ hội làm giàu, hoặc cơ hội mà danh lợi nó đến thì bạn lại bảo: “Không, không, tôi không nhận đâu”. Không phải thế ạ. Mà bạn phải tranh thủ cái cơ hội này để bạn tu phước, bạn cúng dường như Phạm Lãi hoặc như Bill Gates chẳng hạn, thì phước báu của bạn ngày càng lớn. Mà khi phước báu của bạn lớn thì ngay đời này bạn chuyển họa thành phúc. Còn với cái phước báu đấy thì bạn hoàn toàn có thể vãng sinh Tây Phương Cực Lạc thế giới. Bởi vì sao ạ? Bởi vì trong kinh A Di

*Đà Phật dạy rất rõ ràng “Chẳng thể dùng chút ít thiện căn, phước đức, nhân duyên mà sinh về cõi kia”.*

*Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]*

Rất nhiều người trong thời đại này đều muốn mình mau giàu. Thật ra thiên hạ làm gì có ai cho không ai bữa cơm trưa nào. Cho nên khi có cái ý này hãy nhớ câu: “Dục tốc tắc bất đạt” [Muốn mau thì sẽ không đạt được]

*[Hôm trước lại cũng chia sẻ với các bạn về cái câu chuyện Lão cư sĩ Lý Bình Nam tổ chức gọi là tinh tấn Phật thất đúng 2 lần. Đến khi tổ chức xong thì là có người bị vong nhập. Đọc hẳn cho các bạn nghe hôm ấy đấy, Tịnh độ Đại kinh Diễn Giải tập 27. Sau cư sĩ Lý Bình Nam có khuyên Hòa Thượng: “Thôi, Ông đừng tổ chức gọi tinh tấn Phật thất nữa”, thất - 7 ngày mà.*

*Không phải là lão cư sĩ Lý Bình Nam sai, mà chính là bạn, là do các bạn, mong cầu được nhanh chóng, là giống trong kinh A Di Đà dạy: Từ một tới bảy ngày đạt nhất tâm bất loạn. Nhưng mà kết quả thì sao? Nhất tâm bất loạn không thấy đâu, mà cuối cùng thì là bị vong nhập. Vì sao? Bởi vì phiền não của bạn không có buông xuống được, tham sân si mạn thì đây. Bạn niệm Phật với một cái tâm mong cầu, chỉ có tham cho mình bạn thôi, cho nên cuối cùng bạn duyên với ma.*

*Khi nào thì bạn nhận ra được rằng bạn niệm Phật với cái tâm chỉ mong về Tây Phương Cực Lạc một mình, để sung sướng một mình? Nó vì thế đến mức độ bạn không nhận ra được điều đấy. Bạn có công nhận với tôi điều đấy không ạ? Vậy là không hề có tâm nghĩ đến người, không hề có tâm nghĩ đến chúng sinh, chỉ còn có mình. Vậy thì bạn không có tâm Bồ Đề, nên làm sao bạn có thể vãng sinh?*

*Cho nên đời này phải hiểu là nghiệp chướng chúng sinh sâu dày, Hòa Thượng bảo sao?*

*- Lão cư sĩ Lý Bình Nam gọi là nhân duyên tốt hơn tôi nhiều, bởi vì là rất thân cận với Ấn Quang Pháp Sư - là vị Tổ thứ 14 của Tịnh Độ Tông*

*Trung Hoa. Vậy mà Ngài còn phải như thế. Ngài khuyên mình thế, làm sao tôi dám tổ chức Phật thất nữa?*

*Bạn lưu ý. Cho nên những cái gì mong cầu gọi nhanh chóng đạt được thì không đạt, mà lại còn gặp những cái chướng ngại rất là lớn.*

*Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]*

Thông thường, trong khi họ thay đổi công việc, thật ra tâm họ vô cùng vội vàng nóng nảy. Khi tâm một người vội vàng nóng nảy, lựa chọn có đúng chăng? Rất khó. Khi họ thay đổi công việc, rất có thể lại khiến cho cha mẹ bắt đầu lo lắng. Hơn nữa, mỗi lần họ đổi công việc trên sự thật đối với họ đều là một kiểu ảnh hưởng tới niềm tin của xã hội.

Ví dụ: Vốn đã kinh doanh tốt với một vài người, nhưng họ vừa động đến thì sẽ ra sao? Ví dụ nói, việc mở bệnh viện chẳng hạn, giả sử họ là bác sĩ nổi tiếng của bệnh viện này, người đến khám bệnh rất đông. Nhưng chúng ta thử nghĩ xem, người đến khám đông không chỉ là vì chúng ta y thuật giỏi, mà còn do bệnh viện có rất nhiều cấp lãnh đạo giỏi, có Tổng Giám đốc đã thành tựu công việc này cho chúng ta.

*[Phải biết cái thành công này của mình không phải do một mình mình. Vì xã hội là cả một thể tương hỗ. Tất cả cái thành công của chúng ta đều không phải của mình chúng ta, đừng có mà dương dương tự đắc, rồi đừng có mà kiêu mạn, mà Trời đất Quỷ thần đánh cho sập xuống đấy.*

*Tôi đã ví dụ là, các bạn nói với tôi rằng là: “Ui Cư sĩ Bà chia sẻ Đường Đến Hạnh Phúc hay quá”. Tôi có vui không? Không được vui, bởi vì “Chia sẻ Đường Đến Hạnh Phúc” này, tác giả cả cái bộ “Chia sẻ Đường Đến Hạnh Phúc” này không phải của tôi, mà của Tiến sĩ Thái;*

*Bây giờ lại bảo: “Vậy thì Tiến sĩ Thái giảng hay quá”. Cũng không hẳn của Tiến sĩ Thái, mà Tiến sĩ Thái chia sẻ trên cuốn “Đệ Tử Quy”, của Lý Dục Tú Phu Tử và một vị học trò Nho sinh là Giả Tồn Nhân.*

Bảo: Vậy thì bây giờ lại “Lý Dục Tú Phu Tử hoặc vị Giả Tồn Nhân này hay quá”, cũng không phải. Căn cứ trên Luận Ngữ của Khổng Tử và căn cứ trên cuốn Tiểu học.

Bây giờ lại bảo: “Khổng Tử giảng hay quá”. Khổng Tử bảo: “Không phải, ta suốt cả một đời là “thuật nhi bất tác”, tức là gì? Chỉ có thuật, chứ không có sáng tác. Vậy cái “thuật” đây là ở đâu ra? Chính là của cổ Thánh tiên Hiền, hay của Phật, Bồ Tát nói ra.

Thế đến lúc lại bảo: Vậy thì bây giờ của cổ Thánh tiên Hiền, của Phật Bồ Tát nói ra thì “Thích Ca Mâu Ni Phật giảng hay quá”, cũng không phải. Thích Ca Mâu Ni Phật bảo: Tất cả những lời ta nói trong suốt cả 49 năm, không có lời nào của ta cả. Mà của ai ạ? Của Cổ Phật. Vậy thì Cổ Phật là ai? Chính là tự tánh của chúng ta đấy, nó cứ như thế thì chỉ có “thuật nhi bất tác” thôi.

Vậy bây giờ lại thấy khen một câu thì nghĩ rằng đây là tất cả là trí tuệ của mình và công sức của mình. Đây mới nói đến một cái việc chia sẻ cái “Đường Đến Hạnh Phúc nhé”. Chưa kể nếu như tôi mà muốn chia sẻ với các bạn, tôi có phải nuôi cái thân tứ đại này không? Có chứ. Ai dệt vải cho tôi mặc? Ai trồng lúa cho tôi ăn? Rồi ai dạy cho tôi những cái chữ này để mà tôi biết? Thế không phải là từ những người nông dân, rồi từ những người, gọi rất nhiều những người khác ở trong xã hội.

Cho nên chúng ta mới có là: “Trên đền bốn ơn nặng”, thì trong đây một ơn là gì ạ? Ơn của chúng sinh đấy.

Cho nên bây giờ vừa mới thành công ở cái bệnh viện cái, ôi giờ nhìn tưởng ta đi học ở Mỹ, ở Anh về, rồi ta có cái bằng này rồi ta chữa bách bệnh, bách trúng nên là khách đến đông quá. Thế là tham lên: “Thôi, mở một bệnh viện mới”. Nhiều khi không tu phúc thì có được đâu, nhưng mà không hiểu điều đấy lại tưởng là mình mở bệnh viện mới tất cả lợi nhuận này mình sẽ thu về mình hết.]

\*\*\*

*Vâng ạ, thời gian của chúng ta đã hết, bài chia sẻ của chúng ta hôm nay tạm dừng ở đây. Ngày mai chúng ta vẫn tiếp tục ý Thứ tư: Không vì mục tiêu danh lợi mà đổi việc.*

*Chúc bạn:*

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy  
Hành đúng từng câu chữ  
Nội hoá tâm cung kính  
Là bạn được thân người*

*Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – Xin cảm ơn.]*

\*\*\*